

Jordi Pesarrodona: ¿L'activisme és la base de la política, on es produeixen els canvis socials?

+ Notícies / 24-12-2020 / 11:33

Jordi Pesarrodona / GN

El pallasso Jordi Pesarrodona (1960) s'ha convertit en una de les cares més populars de l'activisme independentista. La fotografia del protagonista guarnit amb un nas de pallasso i situat al costat d'un Guàrdia Civil, el 20 de setembre de 2018, va donar la volta al món i li va canviar la vida de dalt a baix. ¿Són tres anys de persecució ferotge i de no perdonar aquesta fotografia. Evidentment, per tant, l'estat espanyol no té sentit de l'humor, no sap veure el que volia dir un nas de pallasso al costat d'un cos armat: precisament, el que volia aquella acció era treure transcendència, qüestionar-se què coi feia un cos militaritzat fent un escorcoll carregat d'armes, tenint en compte que allà no hi havia cap mena de perill ni d'amenaça?, diu.

Han passat tres mesos de la seva condemna per un delicte de desobediència. Com es troba?

D'entrada, el que hem fet és presentar un recurs davant d'aquesta bestiesa de condemna, perquè el que estan fent és condemnar un regidor d'un ajuntament com el de Sant Joan de Vilatorrada per no impedir el referèndum de l'1-O. Per notorietat pública se sabia que el referèndum se celebrava encara que no tingués la resolució del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i en canvi a la Mireia Boya, membre de la Mesa del Parlament i diputada, la van absoldre al·legant que no en tenia coneixement perquè no havia rebut la notificació del TSJC, i per això no la consideren culpable. És sorprenent que les coses vagin així, això és una operació de càstig i de persecució, perquè el que realment condemnen, acusen i no perdonen és la protesta simbòlica dins de la de no-violència que vaig fer amb un nas de pallasso el 20 de setembre en el Departament de Governació. Com que si haguessin de condemnar això farien un ridícul espantós, el que fan és inventar-se aquest delicte per l'1-O, és a dir, castiguen a unes persones determinades que han estat preseleccionades.

Toca aguantar, del que es tracta és d'aguantar, sempre he dit que els represaliats ho portem bé perquè hi ha molta gent al darrere que ens dona molta força i això ens fa ser valents, però els que ho pateixen en primera persona són les famílies directes, ells són les víctimes innecessàries de tot aquest procés. Així doncs, cal mirar endavant i, dins de l'activisme, cal estar tossudament alçats, alhora que pendents del recurs. Crec que ens en sortirem, amb aquest recurs, i si no és així anirem a totes les instàncies on faci falta.

Parla de la protesta simbòlica amb el nas de pallaso. A l'estat li falta sentit de l'humor?

La meua protesta amb el nas de pallaso mai es va entendre. Aquestes accions simbòliques, dins de la no-violència, sempre s'han fet arreu del món. És més, Pallassos Sense Fronteres ja ho va fer en el seu moment, el 1993, a l'ex-Iugoslàvia, i després es va crear el Clandestine Insurgen Reben Clown Army, que fa accions clown precisament per protestar davant d'aquestes injustícies. A cap lloc d'Europa mai ha passat res i han sabut entendre una protesta clown, mentre que a l'estat espanyol no ho han sabut entendre i han decidit perseguir-ho de totes totes. De fet, són tres anys de persecució ferotge i de no perdonar aquesta fotografia. Evidentment, per tant, no tenen sentit de l'humor, no saben veure el que volia dir un nas de pallaso al costat d'un cos armat: precisament, el que volia aquella acció era treure transcendència, qüestionar-se què coi feia un cos militaritzat fent un escorcoll carregat d'armes, tenint en compte que allà no hi havia cap mena de perill ni d'amenaça. El que es pretenia era posar sentit a les coses, però no ho van entendre i aquí estem: represaliats i condemnats.

Recentment s'ha convertit en candidat a la segona urna de les Primàries de JuntsxCat. Com afronta aquest nou repte?

El fet de presentar-me a la segona urna de JuntsXCat com a simpatitzant ve donat perquè m'ho han demanat des d'Independentistes d'Esquerra, la plataforma política que vam crear persones que venim de diferents grups d'esquerres i que apostem molt per una transversalitat i per anar a totes per tal d'implementar el full de ruta de l'1-O. Sembla que, de moment, la persona que sí que està disposada a plantar cara a l'estat espanyol és la Laura Borràs, i des d'Independentistes d'Esquerra li vam donar suport. A partir d'aquí, des de la mateixa plataforma em van demanar que em presentés com a candidat a la segona urna perquè es veiés aquesta transversalitat dins la llista de Junts, precisament. Per mi va ser un honor, no havia participat mai en una campanya de primàries d'aquestes característiques, i les vaig gaudir i patir al mateix temps. Estic satisfet perquè de 70 candidats vaig quedar el 13è de tot Catalunya, quan no tenia cap mena de suport per part de ningú, tots els recursos van ser propis i d'amics del meu voltant. Estic disposat a tot si tenen confiança en mi, disposat a implementar el full de ruta: hem de plantar cara, hem de ser-hi i la cara dels represaliats ha d'estar representada al Parlament.

Falta més activisme, a la política contemporània?

Crec que sí. De fet, considero sincerament que els partits tradicionals desapareixeran aviat, alguns ja ho estan fent. La política de primàries que ha fet Junts ja demostra precisament tot aquest procés

de canvi. L'activisme és la base de la política, des de l'activisme és on es produeixen els canvis socials, i m'agradaria que hi hagués una nova manera de fer política, que la gent no es perpetués. Considero vergonyós que hi hagi gent que visqui de la política pràcticament tota la seva vida, i quan es retira dels càrrecs polítics encara tenen altres càrrecs amb les famoses portes giratòries. Això és absolutament inadmissible, i és per això que aposto molt pel sistema suís, on els polítics no són professionals i el que fan és dedicar-se un temps a treballar pel seu país i després es retiren i pràcticament passen desapercebuts. Crec molt més en això, crec que des de l'activisme social, des de la base, es pot entrar en aquests estaments de poder sense demanar res a canvi quan hi deixis d'estar.

L'independentisme està tan dividit com així evidencien les discrepàncies entre els dos principals partits d'aquest bloc?

Les discrepàncies entre els dos grups majoritaris independentistes, i també hi podríem afegir les Candidatures d'Unitat Popular (CUP), crec que és electoralisme pur. Si tu parles amb les bases de tots els partits la gent vol una unitat estratègica, i és per això que em reafirmo en la idea que els partits tradicionals tendiran a desaparèixer. Els partits tradicionals volen perpetuar-se en els estaments de poder, i això és el que hem de canviar i aquesta és la il·lusió que em porta a treballar des de l'activisme i des de la base. Són confrontacions purament electoralistes, però el que hem de mirar és l'arrel, que són les persones que voten: el votant demana unitat, els agradaria veure'ls a tots units vers l'objectiu comú que és implementar la República Catalana. I el que hauríem de fer és això: arremangar-nos i anar tots a una.

Malgrat aquesta confrontació, quin ha de ser l'objectiu com a país de cara a les eleccions del febrer?

L'objectiu com a país, i ho dic des del punt de vista com a represaliat, és que s'hauria d'aturar aquesta persecució i aquesta bestiesa a la qual som sotmesos. I l'única solució que hi ha és, precisament, plantar cara. Sempre dic que la meua visió pot estar una mica contaminada, perquè ho veig des del punt de vista del patiment: no hi ha ni un segon a la nostra vida, en el cas de la gent represaliada, en el qual no hàgim d'estar molt actius. Aquest és el gran canvi que he tingut en el meu cas, he passat de ser una persona totalment anònima a una persona coneguda, un heroi per un costat i un traïdor per un altre. Aquest estatus que em toca viure em fa estar inestable, i és per això que dic que potser tinc una mirada més contaminada que d'altres que diuen que ara no toca?. Però jo crec que sí que toca, toca més que mai perquè per això vam sortir al carrer a votar, tota la il·lusió que hi havia l'1 d'octubre de 2017 està vigent, viva, i no hem de decebre a aquests milions de persones.

Acabem. Què li demana al 2021?

Ha de ser l'any de la recuperació des d'un punt de vista social i de salut. Hem de sortir-ne d'aquestes dues grans mancances que hem tingut el 2020. El desajustament social ve de molt abans, evidentment, i s'han de fer moltes polítiques socials, moltes polítiques a favor de la gent de base, del poble, de la gent més necessitada. I també s'han de fer moltes polítiques feministes: ha

de ser una República feminista o no serà República. Hem de treballar amb aquest objectiu, i tinc moltes perspectives que el 2021 pot ser un any de grans canvis, uns canvis que ens toquen com a societat i com a persones.

Autor: Redacció